

Σεξουαλική Βία στην Αίγυπτο: Μύθοι και Πραγματικότητες

Αναδημοσίευση από jadaliyya.com (Μετάφραση : Κωστής Τσιουλάκης)

Τον περασμένο Σεπτέμβριο, η δεκαεξάχρονη Eman Mustafa περπατούσε με μία φίλη της στο χωριό Arab Al Kablat της Assiut, όταν ένας άγνωστος άνδρας ξαφνικά της έπιασε το στήθος. Αυτή γύρισε προς το μέρος του και τον έφτυσε στο πρόσωπο. Αυτός την πυροβόλησε με ένα αυτόματο όπλο αφήνοντάς τη νεκρή, ως αντίτιμο για τη γενναιότητα της πράξης της. Ο θάνατος της Mustafa άνοιξε τα μάτια σε αυτούς που υποστηρίζουν ότι η σεξουαλική βία είναι πρόβλημα μόνο των πόλεων. Χάρη στους οργανισμούς ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ακτιβιστικών οργανώσεων, ο δολοφόνος της Eman καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση τον Ιούνιο του 2013.

Η βία κατά των γυναικών, ανεξαρτήτως ιστορικών, πολιτισμικών και εθνικών διαχωρισμών συνεχίζει να είναι μια κοινωνικά αποδεκτή πρακτική, και κάποιες φορές ο κανόνας. Στον τομέα της κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης, έχουμε αποτύχει συλλογικά στο να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα με αυστηρότητα. Ως αποτέλεσμα, φαίνεται να αυξάνεται δραστικά η σεξουαλική βία και η κατάχρηση δύναμης.

Στην Αίγυπτο, η σεξουαλική παρενόχληση έχει εξαπλωθεί και επηρεάζει τις ζωές της πλειοψηφίας των γυναικών στο δρόμο, στα μέσα μαζικής μεταφοράς, στο χώρο εργασίας, στο super market, ή σε πολιτικές συγκεντρώσεις. Είναι αλήθεια ότι ακόμη και σήμερα δεν υπάρχει ένας ενιαίος ορισμός της σεξουαλικής παρενόχλησης, ενώ δεν είναι δύσκολο σε κάποιον να αναγνωρίσει την ανεπιθύμητη λεκτική ή σωματική ή σεξουαλική βία. Πολλοί Αιγύπτιοι, συμπεριλαμβανομένων γυναικών, έχουν μια θολή εικόνα για το τί αποτελεί σεξουαλική παρενόχληση. Κάποιοι, δυστυχώς, δε θεωρούν καν ότι αποτελεί πρόβλημα. Ένα πράγμα είναι σίγουρο πάντως, και αυτό είναι ότι η δράση των διαφόρων κυβερνήσεων των τελευταίων 30 ετών έχει περιοριστεί σε συλλυπητήριες δηλώσεις και κενές υποσχέσεις.

Η λέξη taharrush (παρενόχληση) είναι ένας σχετικά καινούριος όρος στο καθημερινό λεξιλόγιο. Μέχρι προσφάτως, η σεξουαλική παρενόχληση αναφερόταν ως mu'aksa (φλερτάρισμα). Αυτός ο όρος από μόνος του φανερώνει τα πολλαπλά στρώματα άρνησης, μισογυνισμού και βίας τα οποία οι Αιγύπτιοι πρέπει να αποκαλύψουν για να αντιμετωπίσουν την σεξουαλική παρενόχληση. Εκτός από τους βιασμούς και τη σωματική βία πρέπει επίσης να αντιμετωπίσουμε την εξύβριση, σωματική παρενόχληση και τον καταγισμό από ανήθικες προτάσεις. Όλες αυτές οι πράξεις «νομμοποιούν» τη βία και το μίσος εναντίον των γυναικών και πρέπει να καταδικαστούν κοινωνικά.

Για παράδειγμα, παρότι η Eman ήταν μια παραδοσιακή κοπέλα που φορούσε μαντήλα, ένα απτα βασικά επιχειρήματα εναντίον του θύματος που συνανταμε πολύ συχνά σε καθημερινές συζητήσεις είναι η κοινή και χυδαία αντίληψη ότι η σεξουαλική παρενόχληση συμβαίνει όταν οι γυναίκες ντύνονται «προκλητικά». Στην πραγματικότητα, το μόνο κοινό στοιχείο που συνδέει τα θύματα σεξουαλικής παρενόχλησης στην Αίγυπτο είναι ότι το 99% αυτών είναι γυναίκες.

Την τελευταία δεκαετία, πολλές Αιγύπτειες εργάζονται σκληρά με σκοπό να ενημερώσουν τον κόσμο σχετικά με τη σεξουαλική βία και παρενόχληση. Το 2005, το Αιγυπτιακό κέντρο δικαιωμάτων των γυναικών ξεκίνησε την πρωτοβουλία «Safe Streets for Everyone» (“ασφαλείς δρόμοι” για όλους) για να καταπολεμήσει την σεξουαλική παρενόχληση. Το 2008, συνεργάστηκαν περισσότεροι από 16 οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων και

ανεξάρτητες ομάδες, σχηματίζοντας το “Task Force Against Sexual Violence” (ομάδα δράσης εναντίον της σεξουαλικής βίας). Το 2010, αυτή η ομάδα δράσης πρότεινε ένα δικό της νομοσχέδιο με σκοπό τη διάρθρωση ενός προσχεδίου Ποινικού Κώδικα για τη σεξουαλική βία. Τον ίδιο χρόνο, η πρωτοβουλία Harassmap, η οποία απαρτίζεται από εθελοντές, κατασκεύασε μία μέθοδο ηλεκτρονικού λογισμικού για να λαμβάνει με γραπτό μήνυμα κινητού ανώνυμες αναφορές που θα τις επεξεργαζόταν παράγοντας ένα σύστημα χαρτογράφησης των συμβάντων. Η αποστολή της Harassmap το να καταστήσει τη σεξουαλική παρενόχληση ως κοινωνικά μη αποδεκτή.

Κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων ετών, πολλοί ακτιβιστές έχουν δημιουργήσει ανεξάρτητες κινητοποιήσεις και διαδικτυακές ομάδες με σκοπό την ενημέρωση των πολιτών, τη στήριξη γυναικών στην αντίστασή τους κατά της σεξιστικής βίας και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, με το να μοιράζονται τις εμπειρίες και τις ιδέες τους για να πολεμήσουν τη σεξουαλική παρενόχληση και ακόμη σε κάποιες περιπτώσεις να εκθέσουν τους δράστες. Μετά το θάνατο της Eman Mustafa, τον περασμένο Σεπτέμβριο, πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στο πανεπιστήμιο της Assiut, καταδικάζοντας τη δολοφονία ενός κοριτσιού που πάλεψε για τα σωματικά δικαιώματά της.

Πολλές γυναίκες που έχουν παρενοχληθεί σεξουαλικά είναι πολύ διστακτικές συνήθως στο να μιλήσουν για τις περιπτώσεις τους, φοβούμενες τυχόν αντίποινα, ή την κατηγοριοποίησή τους ως «υποκινήτριες» κάποιας διαμαρτυρίας. Παρόλα αυτά, αν υπάρχει κάποια αξιοσημείωτη πρόοδος στη πάλη εναντίον της σεξουαλικής παρενόχλησης, αυτή σίγουρα είναι η αύξηση των γυναικών που τολμούν να μιλήσουν για τις εμπειρίες τους και υποβάλλουν καταγγελίες εναντίον των δραστών. Μία ακόμη σημαντική εξέλιξη είναι η δημιουργία ανεξάρτητων εθελοντικών ομάδων που πολεμούν τη σεξουαλική βία σε όλη τη χώρα. Το 2010 η Harassmap έλαβε αιτήσεις να διευρύνει τη δράση της στην Αλεξάνδρεια, την Ντακαλίγια και την Μίνια. Φέτος, η Harassmap έχει διευρυνθεί σε άλλες δεκαέξι περιοχές εκτός απ' το Κάιρο. Με τη βοήθεια περισσότερων από 700 εθελοντών διεθνώς, η Harassmap προσεγγίζει πολλές επαρχιακές κοινότητες για να σταματήσει την κοινωνική αποδοχή της σεξουαλικής παρενόχλησης.

Τον Ιούνιο του 2008, η Noha al-Ostaz είχε μία εμπειρία σεξουαλικής βίας σε έναν δρόμο του Καΐρου. Πιστεύοντας ότι το απλά να αγνοήσει τη συμπεριφορά του δράστη θα ήταν αναποτελεσματικό, και με τη βοήθεια ενός φίλου και ενός περαστικού, η Al-Ostaz κατάφερε να προσαγάγει τον δράστη στο αστυνομικό τμήμα και να τον καταγγείλει. Τρεις μήνες αργότερα, και για πρώτη φορά στα ιστορικά της Αιγύπτου, ο δράστης καταδικάστηκε σε τρία έτη φυλάκισης με την κατηγορία σεξουαλικής παρενόχλησης. Η Al-Ostaz “έστρωσε το δρόμο” για της γυναίκες που ήθελαν να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Οι πράξεις της εμπύχωσαν πολλούς να καταγγείλουν δράστες παρενοχλήσεων.

Ομαδικές Επιθέσεις

Οι ομαδικές σεξουαλικές επιθέσεις σε δημόσιους χώρους δεν είναι πρόσφατο φαινόμενο στη Αίγυπτο. Κατά τη διάρκεια εορτασμών το 2006, ακολουθώντας το Ραμαζάνι, Αιγύπτιοι bloggers ανέφεραν περιπτώσεις ομαδικών σεξουαλικών επιθέσεων στο Κάιρο, όπου μεγάλες ομάδες ανδρών παρενοχλούσαν γυναίκες με ή χωρίς μαντήλα, και σε κάποιες περιπτώσεις έσκιζαν τα ρούχα τους. Αυτό το έγκλημα συνεχίζει να συμβαίνει σε δημόσιους χώρους, ειδικά κατά τη διάρκεια δημοσίων εορτασμών, και τελευταία επίσης κατά τη διάρκεια πολιτικών διαμαρτυριών. Αυτό το είδος σεξουαλικών επιθέσεων είναι ακόμη πιο βίαιο και άγριο, και εμπεριέχει σεξουαλική επαφή με τη βία. Σε κάποιες περιπτώσεις

εξελίσσεται σε βιασμό, ο οποίος μπορεί να οριστεί ως διείσδυση, ανεξάρτητα από το πόσο πολύ ή λίγο, από το αιδοίο ή τον πρωκτό με οποιοδήποτε μέρος του σώματος ή τη χρήση κάποιου αντικειμένου, χωρίς την συγκατάθεση του θύματος.

Σεξουαλική Βία σε Διαδηλώσεις

Η χρήση σεξουαλικής βίας ως πολιτικό όπλο εναντίον των γυναικών σε διαδηλώσεις σημειώνεται πρώτη φορά στις 25 Μαΐου του 2005, ένα συμβάν γνωστό ως “Black Wednesday” (Μαύρη Τετάρτη). Εκείνη τη μέρα γυναίκες διαδηλώτριες έγιναν στόχος σεξουαλικών επιθέσεων από πολιτικά ντυμένους αστυνομικούς και δολοφόνους του NDP μπροστά στα μάτια του δημοσιογραφικού ομίλου, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων εναντίον της συνταγματικής μεταρρύθμισης που έστρωνε το δρόμο στην παραχώρηση της προεδρείας στον Gamal Mubarak.

Ο εισαγγελέας δεν διερεύνησε την υπόθεση όταν καταγγέλθηκε στο γραφείο του. Παρόλα αυτά, τον επόμενο χρόνο, 4 γυναίκες δημοσιογράφοι αποφάσισαν να υποβάλλουν ένα γραπτό παράπονο στην Αφρικάνικη Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με τη βοήθεια της Αιγυπτιακής κίνησης για τα Προσωπικά Δικαιώματα. Μετά από σχεδόν οκτώ χρόνια ερευνών, η επιτροπή εξέδωσε την ετυμηγορία, κρίνοντας ένοχη την Αιγυπτιακή κυβέρνηση για το περιστατικό. Εκδίκασε αποζημιώσεις για τα θύματα και υποχρέωσε τις αρχές να ξαναοιξούν τις έρευνες που είχαν κλείσει, κάνοντας ένα θετικό βήμα για την Αιγυπτιακή κίνηση κατά της σεξουαλικής βίας.

Οι κυβερνήσεις που ακολούθησαν την πτώση του Hosni Mubarak στις 11 Φεβρουαρίου 2011, υπήρξαν συνένοχες στη σεξουαλική βία εναντίον γυναικών διαδηλωτριών. Σε αυτή τη πορεία κινούνται τα «τεστ αγνότητας» που διεξήγαγε ο στρατός σε 7 διαδηλώτριες, στις 9 Μαρτίου του 2011. Τακτικές που συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Η διαδηλώτρια που έπεσε θύμα άγριου ξυλοδαρμού από στρατιωτικές δυνάμεις το Δεκέμβριο του 2011 ήταν ντυμένη με abaya (μαντήλα/μεγάλο χιτώνιο) κάτι που δικαιώνει την άποψη ότι οι επιθέσεις δεν γίνονται απλά στα πιο όμορφα κορίτσια (sit al banat). Η ανωνυμία της ρίχνει φως σε διάφορες μορφές βίας εναντίον διαδηλωτριών χωρίς διακρίσεις που είτε υποβοηθούνται απ’ την κυβέρνηση είτε απλά συγκαλύπτονται από αυτήν λόγω συνέργειας στο έγκλημα.

Το κύμα καταγγελιών σεξουαλικής βίας σε οργανισμούς γυναικείων δικαιωμάτων και ομάδες κατά της σεξουαλικής παρενόχλησης έχει αυξηθεί δραματικά τους τελευταίους 13 μήνες, ειδικά κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων κοντά στην πλατεία Tahrir. Η ατιμωρησία όμως επικρατεί ακόμη και σήμερα. Την 1η Φεβρουαρίου του 2013, μία Αιγύπτια σύγχρονη ηρωίδα, η Yasmine El Baramawy, μοιράστηκε την φρικιαστική εμπειρία της σε μια ομαδική επίθεση που συνέβη στις 23 Νοεμβρίου του 2011 στην Tahrir, στην τηλεόραση. «Όποτε συναντώ την οδό Mohammed Mahmoud κρατάω το παντελόνι μου» λέει η El Baramawy. Έγινε σύμβολο δύναμης και αντίστασης για πολλές γυναίκες, όχι μονάχα στην Αίγυπτο αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Η στάση της και η παρουσία της στη διαδήλωση εναντίον της «σεξουαλικής τρομοκρατίας στην Αίγυπτο» στις 23 Φεβρουαρίου του 2013 συνεχίζει να εμπνέει τις γυναίκες να εξεγείρονται και να παλεύουν εναντίον της περιθωριοποίησης.

Στις 25 Ιανουαρίου του 2013, κατά τη διάρκεια μεγάλων κινητοποιήσεων στην Tahrir, που έγιναν με αφορμή τη δεύτερη επέτειο της απαρχής της Αιγυπτιακής επανάστασης, μία πραγματικά ακούραστη ακτιβιστική ομάδα με το όνομα Επιχείρηση Εναντίον της Σεξουαλικής Παρενόχλησης/Επίθεσης (OpAntiSH), η οποία ιδρύθηκε το Νοέμβριο του 2012 με σκοπό να παρέμβει σε υποθέσεις ομαδικών επιθέσεων σε μεγάλες διαδηλώσεις, και της οποίας είμαι περήφανη να δηλώνω ότι είμαι μέλος, κατέγραψε 19 περιπτώσεις ομαδικών

σεξουαλικών επιθέσεων, συμπεριλαμβανομένης μιας γυναίκας η οποία βιάσθηκε με αιχμηρό αντικείμενο. Το Μάρτιο του 2013, η El Baramawy και άλλες 6 γυναίκες κατέθεσαν μία ομαδική καταγγελία που αφορούσε τις σεξουαλικές επιθέσεις εναντίον τους στην εισαγγελία. Σύμφωνα όμως με ανακοίνωση της Human Rights Watch στις 3 Ιουλίου του 2013 «Οι εισαγγελείς ξεκίνησαν έρευνες και πήραν τις καταθέσεις των γυναικών το Μάρτιο, αλλά η υπόθεση διερευνάται ακόμη και δεν είχε καθόλου απτά αποτελέσματα όσον αφορά την ταυτοποίηση ή καταγγελία των ενόχων».

Παρότι κυριαρχεί έλλειψη εμπιστοσύνης στις νομικές διαδικασίες, οι οποίες είναι συνήθως χρονοβόρες και σπανίως δίκαιες, κάποιες γυναίκες επιμένουν να μηνύουν τους δράστες, όχι μόνο για τις νομικές κυρώσεις, αλλά και για την κοινωνική απονομιμοποίηση αυτών των πράξεων.

Τον Απρίλιο του 2013, η Lyla, El-Gueretly, η οποία παρενοχλήθηκε φραστικά και δέχτηκε επίθεση όταν αντιμετώπισε τον δράστη, αποφάσισε να προχωρήσει την υπόθεσή της περαιτέρω, παρά τα όποια εμπόδια. Στις 19 Ιουνίου ήμουν παρούσα στο δικαστήριο Abdeen του Καΐρου όπου η El-Gueretly ερωτήθηκε πολύ συνοπτικά για την υπόθεση. Ο δράστης δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο. Κάποιες ώρες αργότερα, ο δικηγόρος της μας ενημέρωσε ότι ο δράστης, Ahmed Yousef, 37 ετών, καταδικάστηκε σε 3 μήνες «ερήμην», «Όχι κι άσχημα» δήλωσε η El-Gueretly της οποίας η εμπιστοσύνη στις νομικές διαδικασίες ήταν πολύ μικρή. Αυτή η απόφαση δημοσιοποιήθηκε τρεις μέρες μετά την ισόβια καταδίκη του δολοφόνου της Eman Mustafa. Με αυτήν την έννοια λοιπόν, η επιμονή των γυναικών στις νομικές καταγγελίες είναι μία μορφή πάλης ενάντια στην πολιτεία και στην ανικανότητά της να αναμορφώσει το δικαστικό σύστημα και τους μηχανισμούς προστασίας των πολιτών.

Η Απάντηση της Κυβέρνησης

Η αντίδραση της κυβέρνησης σε τέτοια εγκλήματα είναι αποκαρδιωτική σε πολλά επίπεδα. Στις 11 Φεβρουαρίου του 2013 ένα μέλος της επιτροπής ανθρωπίνων δικαιωμάτων του συμβουλίου Shura έριξε στις γυναίκες την ευθύνη για τους βιασμούς στην Tahrir. Αργότερα, τον Απρίλιο, το ίδιο μέλος και άλλα μέλη του συμβουλίου καταδίκασαν ως «αποστασία» την υπογραφή της διακήρυξης των Ενωμένων Εθνών εναντίον όλων των μορφών βίας εναντίον των γυναικών.

Ο πρώην πρόεδρος, Morsi, ξεκίνησε μία πρωτοβουλία για τη «στήριξη των δικαιωμάτων και ελευθεριών των Αιγυπτίων γυναικών», το Μάρτιο του 2013. Η κίνηση είχε πολύ λίγα απτά αποτελέσματα. Ένα από αυτά που ακόμη δεν έχει πραγματοποιηθεί είναι η εγκαθίδρυση μιας μονάδας με σκοπό την αντιμετώπιση εγκλημάτων βίας εναντίον των γυναικών, ενταγμένη στο Υπουργείο Εσωτερικών. Αυτή η μονάδα θεωρητικά θα απαρτίζεται από εκπαιδευμένες γυναίκες αστυνομικούς. Ένα ακόμη επίτευγμα, αν και αρκετά καθυστερημένο, ήταν το νομοσχέδιο της εξάλειψης όλων των μορφών βίας εναντίον των γυναικών το οποίο είχε κατατέθηκε τον Ιούνιο του 2013 από το Εθνικό Συμβούλιο Γυναικών.

“Come and I will show you where?”

Ο πρώην υπουργός πληροφοριών δεν προσκαλέστηκε σε καμία απ’ τις συνεδρίες της πρωτοβουλίας του πρώην προέδρου. Ο πρώην υπουργός Salah Abdel Maksoud, αντί να συμβάλει στη συνειδητοποίηση του προβλήματος της σεξουαλικής παρενόχλησης στην Αίγυπτο, άφηνε σεξουαλικούς υπαινιγμούς απαντώντας σε γυναίκες δημοσιογράφους. Σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις απάντησε «Ελάτε και θα σας δείξω πού», φράση η οποία στην καθημερινή αργκό εμπεριέχει σεξουαλικό υπονοούμενο.

Αρχίζοντας από τις 28 Ιουνίου μέχρι τις 7 Ιουλίου, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων με σκοπό την απομάκρυνση του πρώην προέδρου Morsi, οι κινήσεις Narza For Feminist Studies και η OpAntiSH έχουν καταγράψει συνολικά τουλάχιστον 186 περιπτώσεις, από ομαδικές επιθέσεις και παρενοχλήσεις, μέχρι βιασμούς τουλάχιστον τριών διαδηλωτριών. Ενώ οι καταγεγραμμένες περιπτώσεις πρόδιδαν προμελέτη, πολλοί μάρτυρες καταθέτουν ότι πολλοί περαστικοί συμμετείχαν ακόμη και εντελώς αυθόρμητα.

Αντί αυτά τα εγκλήματα να διερευνηθούν και να θεωρηθούν οι δράστες υπόλογοι, ο πρώην πρόεδρος και η κυβέρνηση εκμεταλλεύτηκαν το πλήθος των συμβάντων πολιτικά για να κατατροπώσουν την αντιπολίτευση. Κάποια μέλη της αντιπολίτευσης επίσης χρησιμοποίησαν κάποιες από τις περιπτώσεις για να καταγγείλουν την προεδρία και τη Μουσουλμανική Αδελφότητα ως υπεύθυνους. Καμία πολιτική μερίδα δεν κατέχει κάποια αδιάσειστα επιχειρήματα και ως εκ τούτου και οι δύο ουσιαστικά νομιμοποιούν τις βαρβαρότητες. Το κόμμα "Freedom and Justice" (ελευθερία και δικαιοσύνη) δεν αρκέστηκε μόνο στη χρήση των αριθμών των επιθέσεων για πολιτικές σκοπιμότητες. Πήγε παραπέρα, καταπατώντας κατάφωρα βασικά δικαιώματα όσον αφορά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, δημοσιεύοντας τα στοιχεία ενός από τα επιζώντα θύματα στον τύπο και στο διαδίκτυο. Τέτοιου είδους αδίστακτη και ανηλεή εκμετάλλευση γυναικών που έχουν πέσει θύματα βιασμών, στο «πολιτικό μέτωπο» είναι ένα αποκρουστικό συνήθειο που πρέπει να καταρρίψουμε με κάθε κόστος.

Ομάδες Παρέμβασης στην Tahrir

Εθελοντικές ομάδες όπως η OpAntiSH, η Tahrir Bodyguard και το κίνημα Anti-Sexual Harassment (Didd Al-Taharrush), αποτελούμενες από θαρραλέες γυναίκες και άνδρες, προερχόμενες από διαφορετικά ηλικιακά γκρουπ, επιχειρούν να διασφαλίσουν τους τόπους διαδηλώσεων. Έχουν αναλάβει την αποστολή στην οποία απέτυχαν παταγωδώς η κυβέρνηση και οι όποιες πολιτικές δυνάμεις. Χωρίς αυτά τα γκρουπ και τη στήριξη άλλων οργανισμών, θα ήταν σχεδόν αδύνατο να ταυτοποιήσουμε και να υπολογίσουμε το πλήθος των σεξουαλικών επιθέσεων. Τέτοιες ομάδες εμπυχώνουν τις γυναίκες και τις παρακινούν στο να συμμετέχουν στην επανάσταση με διάφορα μέσα, επιμένοντας ότι η ιστορία δεν ανήκει μονάχα στους άνδρες, αλλά και στις γυναίκες (history is herstory too).

Η Πολιτική Αλλαγή στην Αίγυπτο

Η προσωρινή κυβέρνηση της Αιγύπτου πρέπει να λάβει άμεσα μέτρα για να ξεσκεπάσει και να αντιμετωπίσει τη σεξουαλική παρενόχληση. Το Μάρτιο του 2011, το Ανώτατο Συμβούλιο Ενόπλων Δυνάμεων τροποποίησε τις διατάξεις του ποινικού κώδικα σχετικά με τις σεξουαλικές επιθέσεις σκληραίνοντας τις ποινές. Τέτοια διαβήματα όμως είναι παντελώς ανούσια, εφόσον τελικά καταδικάζονται ελάχιστοι. Ακόμη και στην περίπτωση που τα νομοσχέδια του Γυναικείου Εθνικού Συμβουλίου εγκριθούν, οι νόμοι παραμένουν απλά «λέξεις στα χαρτιά» μέχρι να εφαρμοστούν στην πράξη. Για να εγγραφούν την πρακτική νομοθέτησή τους, θα πρέπει πρώτα να αναδομηθούν ριζικά η αστυνόμευση, η δικαιοσύνη, το σύστημα εκπαίδευσης και υγείας, και τα ΜΜΕ. Ένα πολύ ουσιαστικό και άμεσο βήμα θα ήταν η εγκατάσταση οδικού φωτισμού, με σκοπό την αύξηση της ασφάλειας στις πόλεις. Τα θρησκευτικά ιδρύματα, επίσης, θα πρέπει να προσεγγίσουν στις λειτουργίες τους το θέμα της σεξουαλικής παρενόχλησης.

Η περιθωριοποίηση και εξαίρεση των γυναικών από τα κοινά, πολιτικά και μη, κάνει τα

πράγματα χειρότερα. Στο μόνο που μπορούμε να ελπίζουμε προς το παρόν είναι ότι η προσωρινή κυβέρνηση δε θα αρκестεί απλά στο να αναθέσει γυναίκες συμβούλους και υπουργούς ως μέσο προώθησης των γυναικείων δικαιωμάτων. Τμήματα αποτελούμενα αποκλειστικά από γυναίκες δε θα προστατέψουν τους πολίτες από τη σεξουαλική παρενόχληση, όπως επίσης και ένα ανδροκρατούμενο κοινωνικό σύστημα.

Ο Ρόλος των Γυναικών

Για να αποφευχθούν τραγωδίες όπως αυτή της Eman Mustafa και για να πολεμηθεί το έγκλημα ανεξαρτήτως φύλου στην Αίγυπτο χρειάζεται επειγόντως μία οργανωμένη κίνηση με σκοπό την καταπολέμηση των σεξιστικών, ρατσιστικών, ταξικών, εθνικιστικών και милитарιστικών ιδεολογικών μηχανισμών που καταπιέζουν τις γυναίκες. Η βία εναντίον των γυναικών, είναι προϊόν ανισότητας των δύο φύλων που προωθεί άνισους ρόλους και πλασάρει το γυναικείο σώμα ως εμπόρευμα. Δεδομένης της ασάφειας που χαρακτηρίζει την επανάσταση στην Αίγυπτο, μία οργανωμένη και ανεξάρτητη γυναικεία κίνηση σίγουρα θα ενδυναμώσει την πάλη για τη δημοκρατία, ισότητα, ελευθερία, ειρήνη και δικαιοσύνη.

Πηγη: http://www.jadaliyya.com/pages/index/13007/sexual-violence-in-egypt_myths-and-realities-